

CANSONS
DE
MONTSERRAT

PER

M. Jacinto Verdaguer, Pbre.

SEGONA

EDICIÓ.

BARCELONA.

LLIBRERÍA Y TIPOGRAFÍA CATÓLICA, Pi, 5.

1885.

MONTSERRAT

82

B-1

FA-737

120 ptes

CANSONS
DE
MONTSERRAT

PER

M. Jacinto Verdaguer, Pbre.

SEGONA EDICIÓ.

BARCELONA.

LIBRERÍA Y TIPOGRAFÍA CATÓLICA, Pi, 5.

1885.

A LA VERGE DE MONTSERRAT.

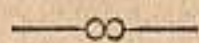

*Ab los aucells que alegran vostra serra
vull, Maria, cantarvos mos amors ;
si pobres son mos cántichs en la terra,
feu que en lo cel ne cante de mellors.*

VIROLAY.

ROSA d' *Abril, Morena de la serra,*
de Montserrat Estel,
il-luminau la catalana terra;
guiáunos cap al cel.

Ab serra d' or los Angelets serraren
eixos turons per fervos un palau:
Reyna del cel que 'ls Serafins baixaren,
daunos abrich dins vostre mantell blau.

Alba naixent d' estrelles coronada,
Ciutat de Dèu que somiá David,
á vostres peus la lluna s' es posada,
lo sol sos raigs vos dona per vestit.

Dels catalans sempre seréu Princesa,
dels espanyols Estrella d' Orient,

---

siau pels bons pilar de fortaleza,
pels pecadors lo port de salvament.

Donau consol á qui la patria anyora
sens veure may los cims de Montserrat;
en terra y mar oiú á qui 'us implora,
tornau á Dèu los cors que l'han deixat.

Mística Font de l' aygua de la vida,
rajau del cel al cor de mon país ;
dons y virtuts deixauli per florida;
feune, si us plau, lo vostre paradís.

Ditxosos ulls, María, los que us vejan,
ditxós lo cor que s' obre á vostra llum;
Rosal del cel que 'ls Serafins voltejan,
á ma oració donau vostre perfum.

Cedre gentil del Líbano corona,
Arbre d' encens, Palmera de Sion,
lo fruyt sagrat que vostre amor nos dona
es Jesucrist, lo Redemptor del mon.

Ab vostre nom comensa nostra historia,
y es Montserrat lo nostre Sinaí:

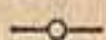

sian per tots l' escala de la Gloria
eixos penyals coberts de romaní.

*Rosa d' Abril, Morena de la serra,
de Montserrat Estel,
il·luminau la catalana terra ;
guiáunos cap al cel.*

¡À MONTSERRAT!

HIMNÉ DEL MILENAR.

PUJÉM, *fills de Maria,*
pujém á Montserrat;
mil anys ha que hi sortia
lo Sol del Principat.

Estant encara en vida,
la Verge benehida
nos dona ja 'l seu cor;
sant Pere, ab la embaixada,
l' Imatge 'ns ha portada,
sant Lluch fou l' escultor.

Per trono y per corona
prenia Barcelona,
de tantas flors jardí.
Eularia la enramava,

Sever l' anomenava
sa estrella del matí.

Fugint de la gent mora
la celestial Pastora
deixá 'l ramat fidel ;
y en mitx d' eixa montanya
de flors sols s' acompanya,
de flors y aucells del cel.

Un dia á la vesprada
la serra il-luminada
vegeren los pastors ;
vegeren llums molt bellas
Baixarhi, com estrellas
d' hermosos resplandors.

Lo Bisbe sab la nova,
trová dintre una cova
l' Imatge mes gentil ;
los Angels la voltejan,
y 'ls arbres que la ombrejan
li fan de camaril.

La du cap á Manresa,
mes la real Princesa
no vol passar avant ;

se queda aquí á la serra
per benehir la terra
d' aqueixos cims estant.

De reys sòu visitada,
de reynas coronada,
Estrella d' Israel;
los Sants de nostra terra
passan per vostra serra
quan pujan cap al cel.

La terra catalana
vos vol per soberana,
Espanya us vol per Nort;
preneula Vos per filla,
y avuy que 'l mon perilla
trayeu lo mon á port.

CANSÓ DE LA ESTRELLA.

A UN brillant Estel
li digué la terra:
Floreta del cel,
pósat en ma serra;
quan veu que s' hi posa,
ma patria ditxosa
li diu ab amor:

*Estrelleta ó Rosa,
flor d' or,
Estrelleta ó Rosa,
quèdat en mon cor.*

La estrellada nit
ne te gelosía
y en son camp florit
ara la voldria;

mes ma patria bella
diu á sa Poncella
sempre ab mes amor:

*Roseta ó Estrella,
flor d' or,
Roseta ó Estrella,
fes cel del meu cor.*

6 Setembre 1879.

CANSÓ DEL PELEGRÍ.

HE vist las dotze ermitas,
mes ¡ay! sens ermitans ;
no hi fan dolsas visitas
los Angels com avans.
L' aucell encare hi nia,
las flors s' hi han quedat.

*Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.*

Com la de *Sant Geroni*
d' ermita no n' hi ha ;
he vist la del *dimoni*,
¡malhaja l' ermitá!
sols ell muntar podria
l' altiu *Cavall Bernat*.

*Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.*

He vist lo *cap del Lloro*,
he vist lo *cap del Gos*,
he vist lo *roch del Moro*
y l' *espadat Montgrós*,
la vella *Ferrería*
dessota un roch pelat.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

He vist la *font de l' Eura*,
he vist la *font del Pi*,
lo rossinyol s' hi abeura
cantant al dematí;
sentint sa melodia
lo cor sas alas bat.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

He vist en ampla cova
lo *niu del Mansuet*,
'l *infern*, dihuen que 's troba
un poch mes avallet.
Mes cosas contaria
aquell que hi haja estat.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

Allá *dels monjos* miro
la llarga *Processó*,
fins l' escolá hi oviro,
que es un gegant turó.
Cecilia salmodia
no lluny del gran *flautat*.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

La roca *Foradada*
cap á Ponent se veu,
immensa portalada
de gegantina Seu ;
pot ser Dèu la volia
per la de Monserrat.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

He vist sota una roca
plorar los *degotalls*;
si 'l bes del sol hi toca
son perlas sos cristalls,
perletas que Dèu cria
y cull la flor del prat.

Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.

M' agradan las canturias,
m' agrada 'l camaril,
los prats y las boscurias
hont riuhen Maig y Abril,
Safreig y Escolanía,
los monjos y l' abat.

*Mes ¡ay! María
m' ha enamorat.*

CANSÓ DELS ESCOLÀNS.

MARÍA 'ns es mare,
Jesús nos es pare,
los Ángels hermosos
son nostres germans,
que al cel nos responen
quan cantan y sonan
al peus de la Verge
los seus escolàns.

*Aucells de María,
cantem nit y dia.*

Vestida de rosa
ja l' alba amorosa
al mon anuncia
la exida del sol.
Del sol que 'l mon salva
María n' es l' alba;

cantémli corrandas
com fa 'l rossinyol.

*Aucells de María,
cantem nit y dia.*

Cantémli corrandas,
teximli garlandas
de lliris y rosas
y herbetas d' olor.
Seguimli los passos,
viscám en sos brassos,
dormím en sa falda
lo son del amor.

*Aucells de María,
cantem nit y dia.*

Apar eixa serra
lo cel de la terra;
si 'ns deyan los Angels
son cántich novell,
diria tal volta
la gent que 'ns escolta:
si aquí no es la Gloria
ja n' es lo cancell.

*Aucells de María,
cantem nit y dia.*

CANSÓ DELS ÀNGELS.

MATÍ primer d' Abril,
matinadeta hermosa,
los Angelets á vols
baixavan de la Gloria,
cantant cansons del cel,
semblant lliris y rosas.
Son vestidet n' es blanch,
sa cabellera rossa;
qui porta un violí,
qui porta una viola,
qui un cistelló de flors
que pels jardins aboca.
Baixan del paradís
pel camí de l' aurora:
—¿Hont van los Angelets?
¿Sas alas d' or hont volan?—
Volan á Montserrat

á fer música dolsa.
—Anáuhi, 'ls Angelets,
que ja 'ls aucells ne tornan,
dihent en sa cansó
que 'l Milenar s' acosta.—
Una volada mes,
arriban á la porta,
la Verge es al altar
y 'ls escolans la enrotllan,
ab ciris á las mans,
ab cántichs á la boca;
lo cántich es tan dols,
que als Angels enamora.
—Tornémsen, Angelets,
que ells s' han llevat mes d' hora,
y hont cantan los infants
los Ángels son de sobra.—
—No son de sobra, no,
respon sa Reyna hermosa;
que canten ells á dins,
vosaltres dins y fora,
en cada mitx de bosch,
y en cada cim de roca,
y dintre l' camaril
hont jo 'us escolto sola.—
Encara no 'ls ho diu

ja hi es la alada cobla,
cantant cançons del cel,
semblant música dolça.
Lo pelegri la pren
per veus d' una arpa eòlia,
lo pastoret per cants
del rossinyol que hi glosa.
Si son càntichs d' aucell,
l' aucell es de la Gloria;
si veus d' una arpa son,
un Angelet la toca.

CANSÓ DE LAS ERMITAS.

PORTÍ corona de dotze ermitas,
las habitavan tretze ermitans ;
desde la terra semblan petites,
desde la Gloria semblavan grans.

De una á una me las han presas
las dotze perlas del meu collar,
las dotze llántias per Dèu encesas,
¡ ay ! ja no creman en mon altar.

*Oh Catalunya, sò ta Patrona ;
tòrnem, si 't plau,
las dotze estrelles de ma corona,
que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

Com los ascetas d' aqueixa serra
l' home sospira per ser felís ;
¡ mes ay ! no pense trobar en terra
las flors que naixen al paradís.

Per que 'n cullissen ells las primicias
n' hi queya alguna de sos jardins,
mes l' home 's tanca l' hort de delicias
hont l' esperavan los Serafins.

*Ob Catalunya, sò ta Patrona ;
tòrnam si 't plau,
las dotze estrelles de ma corona,
que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

Aquí la vida se 'ls escorria
com riereta d' onas de mel;
hora tras hora, dia tras dia,
cantant volavan tots cap al cel.

Quan hi trucava la mort traydora,
—Entra, li deyan, ja estich á punt;
¿del mon vols tráurem? ja n' estich fora;
dels bens que robas no 'n tinch ni un.—

*Ob Catalunya, sò ta Patrona ;
tòrnam, si 't plau,
las dotze estrelles de ma corona,
que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

Com dotze cordas de ma arpa hermosa
totas batian per amor mèu;
eran la escala misteriosa
per hont pujava l' ánima á Dèu.

La terra ab ella ja al cel no encaixa,
 puig se romperen sos escalons;
 l' home no hi puja, l' Àngel no hi baixa
 junts á cantarme tendras cansons.

*Oh Catalunya, sò ta Patrona ;
 tórnem, si 't plau,
 las dotze estrelles de ma corona,
 que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

Sota una teula de la capella
 l' aucell penjava son niu d' amor;
 menjar prenia de sa escudella,
 ab ell Matinas cantava á chor :

Are llur celda cau en ruinas;
 tan sols hi nian los escorpins,
 entre las rosas y clavellinas
 que encara hi troban los pelegrins.

*Oh Catalunya, sò ta Patrona ;
 tórnem, si 't plau,
 las dotze estrelles de ma corona,
 que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

¿Vostras abellas hont son voladas,
 celdas desertas, ruscos sens mel?
 ¿hont s' en volaren vostras niadas,
 nius d' oreneta penjats al cel?

Per primavera tornan á Espanya
las que en Octubre tristas s' en van ;
las que niavan en ma montanya,
¿per primavera no hi tornarán?

*Oh Catalunya, sò ta Patrona ;
tórnam, si 't plau,
las dotze estrelles de ma corona,
que de mes puras no 'n te 'l cel blau.*

SALVE DELS MONJOS.

*S*ALVE, *María*
de Montserrat;
qui en Vos confia
serà salvat.

Salve, Regina,
Mare divina
del Redemptor,
vida y dolsura,
port de ventura
del pecador.

Lo cel vos dona
real corona
d' estrelles mil,
y eixa montanya
vos dona Espanya
per camaril.

*Salve, Maria
de Montserrat;
qui en Vos confia
serà salvat.*

A Vos eleva
la prole d' Eva
son cor plorant;
arch de bonansa,
nort d' esperansa
del navegant.

Com una rosa
ma patria 'us posa
sobre 'l seu cor;
Rosa en poncella,
siau l' estrella
del seu amor.

*Salve, Maria
de Montserrat;
qui en Vos confia
serà salvat.*

Los ulls hermosos
girau piadosos

á aqueix mon trist;
en ell guiaunos,
y al cel mostraunos
á Jesucrist.

Salve, Morena,
de gracia plena,
Llum d' Israel ;
Flor de la serra,
Sol de la terra,
Porta del cel.

*Salve, Maria
de Montserrat ;
qui en Vos confia
será salvat.*

CANSÓ DE LA MORENETA.

Nigra sum, sed formosa.

(CANT. I).

MORENETA 'n sòu,
es que 'l Sol vos toca,
es que 'us toca 'l Sol,
lo Sol de la Gloria.

*Moreneta 'n sòu,
moreneta y rossa.*

Angels d' alas d' or
vos farian ombra ;
Vos no 'n voleu, nó,
voleu ser pastora,
tan sols per vetllar,
desde un cim de roca,
vostre blanch ramat
de vilas y pobles.

*Moreneta 'n sôu,
moreneta y rossa.*

Per besarli 'ls peus
Llobregat s' acosta,
y al véurels tan purs
s' atura en sa vora ;
besa l' setial,
lo besa y s' en torna.

*Moreneta 'n sôu,
moreneta y rossa.*

Catalans, veniu,
María 'us anyora,
te l' sol per vestit,
lo cel per corona,
per trono un mont d' or,
per cambra una gloria ;
veniula á adorar,
que 'ls Angels no gosan.

*Moreneta 'n sôu,
moreneta y rossa.*

CANSÓ DEL MARINER.

QUAN ab un peu en la barca
me despedesch de ma esposa,
que en lo bras encara 'm posa
nostre fill tan amorós ;
rosantlo ab llágrimas tendras
also 'ls ulls á vostra serra :
si no puch tornar á terra
amparáulos á tots dos.

*Lluny de ma patria bella,
en calma ó en tempestat,
siau la meva estrella,
Verge de Montserrat.*

Quan ja perdo la ribera
de ma dolsa Catalunya
y l' onada ja m' allunya
de quant ama lo cor mèu ;

miro aqueixa gran montanya
 com un far que encara 'm guia,
 com los brassos de Maria
 que 'm diguéssem : Fill, *adèu!*

*Lluny de ma patria bella,
 en calma ó en tempestat,
 siau la meva estrella,
 Verge de Montserrat.*

Mos companys, oh patria amada,
 ¿per qué 'm diuhen de qué ploro?
 sabent prou lo que t' anyoro
 tantas lleugas mar endins :
 giro 'ls ulls que s' humitejan
 y no veig terras d' Espanya,
 y no 't veig á tu, montanya,
 mirador dels Serafins.

*Lluny de ma patria bella,
 en calma ó en tempestat,
 siau la meva estrella,
 Verge de Montserrat.*

Al mirarla tan hermosa
 dich tornant del llarch viatge :
 «No es pas lluny lo meu vilatge
 quan ja oviro 'l campanar.»

Ab mon fill entre sos brassos,
no es pas lluny la esposa mia ;
¡ ay ! mon cor véurels somia
de genolls en vostre altar.

*Lluny de ma patria bella,
en calma ó en tempestat,
siau la meva estrella,
Verge de Montserrat.*

CANSÓ DE LAS FLORS.

QUAN las floretas riuhén
ab las abellas,
¿no sabeu lo que diuhén
ellas ab ellas?

De tota flor que cria
mont y ribera,
*N' es la Verge María
sa Jardinera.*

Ja la Pervinca bada
sos ulls blavosos,
ja 'n veu obrir la prada
de mes hermosos,
ja sembra pedrería
la primavera:
*Que es la Verge María
sa Jardinera.*

A l' ombra del Ginebre
riu la Centaura,
y borralló de gebre
que 'l sol hi daura,
la blanca Satalía
diu riallera :
*Que es la Verge María
sa Jardinera.*

Lo Galleret rumbeja
sa barretina,
quan al matí festeja
la Clavellina.
Diu á la Floravía
la Didalera :
*Que es la Verge María
sa Jardinera.*

Arrasserat á un Sálzer
lo Lliri bada,
bada al matí son cálzer
ple de rosada ;
l' altar de la que 'l cria
sa flayre espera :
*Que es la Verge María
sa Jardinera.*

Per vestidura 's posa
l' alta Ginesta
sa roba d' or hermosa
de cada festa ;
¿ per quí s' enjoyaria
tan matinera ?

*Per la Verge Maria,
sa Jardinera.*

L' Hisop á fer asperges
s' en entra al temple,
dels Angelets y verges
prenent exemple ;
portant sa creu lo guia
la Passionera:

*Que es la Verge Maria
sa Jardinera.*

D' espinas coronada
floreix la Rosa,
De las flors de la prada
la mes hermosa;
la que ab la Verge 's cria
se torna vera:

*Que es la Verge Maria
sa Jardinera.*

Pel bósch que mes ombreja
va la Viola,
perque ningú la veja
va tota sola.

La flor que s' humiliá
sempre prospera:
*Que es la Verge Mária
sa Jardinera.*

CANSÒ DELS AUCELLS.

FESTIU Rossinyol
que voltas l' ermita,
polsant ta arpa d' or
de nit y de dia,
Reyetó y Pinsá
de veu argentina:

Cantau
amors á María,
cantau.

Tu que ploras tant,
Tortoreta viuda,
vina, que entre flors,
ton amor hi nia;
Cueta gentil,
del pagés amiga:

Cantau

---

*amors á María,
cantau.*

Calandria, alsa' l vol
y canta y refila,
que' l sol del amor
s' en puja á mitx-dia.
Cantant, cel amunt,
Cotolius seguiula:

*Cantau
amors á María,
cantau.*

Vina Guatlla aquí,
que bon blat s' hi cria
de gra saborós,
de daurada espiga.
Áliga real,
coronada Griva:

*Cantau
amors á María,
cantau.*

Cadenera, fuig
de la floravía,
que es la seva flor

voltada d' espinas:
la Flor que hi ha assí
al cel es cullida:

Cantau
amors à Maria,
cantau.

Piteja Pinsá,
Perdiu escotxina,
ronca blanch Tudó,
Passarell refila;
puig Angels del cel
vos deixan la lira:

Cantau
amors à Maria,
cantau.

Si fuigs de la nit,
Oreneta, vina,
tan aprop del cel
aquí sempre es dia;
lo sol no s' hi pon,
la lluna no hi minva:

Cantau
amors à Maria,
cantau.

GENTIL PASTORETA.

GENTIL Pastoreta,
Sol de Montserrat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Jesús es l' anyell
de vostra ramada,
Pastora estimada,
guiaume prop d' Ell;
guardaume en sa pleta
vora 'l Llobregat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Floresca ta vora,
riu d' arenas d' or,
que 'l sol del amor

hi surt á tot hora.
Del cel la oreneta
ja en terra ha niat:
*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Donaume la ma
per deixar la terra,
que per eixa serra
cap al cel se va.
Qui 'us segueix, hereta
la felicitat:
*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

Daume flors divinas
del jardí de Sion,
que al jardí del mon
hi veig sols espinas.
Rosa moreneta,
clavell encarnat:
*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

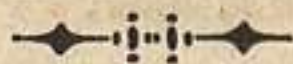
¡Qué hermosa es l' ermita,
qué hermosa sou Vos!

sagrari olorós
que l' Etern habita;
tan bella os ha feta
que 'l cor li heu robat:

*Vull ser ovelleta
de vostre ramat.*

CANSÓ DELS SEGADORS.

QUÉ hermosa n' es la terra
vestida ab l' or del blat,
qué hermosa es vostra serra,
Verge de Montserrat!
Altíssima Senyora,
no sou Vos segadora ;
mes com á qui 'us anyora
lo sol vos ha colrat.

*Lo blat es ros
com Vos,
hermosa Moreneta ;
lo blat es ros
com Vos ;
guardau los segadors.*

Son camp lo pagés llaura,
de blats Vos lo vestiu,
y en va lo sol los daura

si Vos no 'ls benehiu.
Donaunos bona anyada;
quan ve la pedregada,
á vostres peus lligada
deixaula com lo riu.

*Lo blat es ros
com Vos,
hermosa Moreneta ;
lo blat es ros
com Vos ;
guardau los segadors.*

En mitx de la bandera
pintada vos duhém
y al cim d' una garbera
segant vos posarém.
D' espigas coronada,
guiau Vos la segada,
siga en la mar daurada
cada volant un rem.

*Lo blat es ros
com Vos,
hermosa Moreneta ;
lo blat es ros
com Vos ;
guardau los segadors.*

La espiga ja 's doblega,
posémnos los didals,
que 'ns cridan ja á la sega
formigas y pardals.
Si ab vostra companyia
veniu, tres colps al dia
dirém l' *Ave Maria*
tot esmolant la fals.

Lo blat es ros
com Vos,
hermosa Moreneta;
lo blat es ros
com Vos;
guardau los segadors.

LA CORONA DE FLORS.

TEIXÍM *per* *María*
corona de flors,
ja que ella 'ls envia
sos dolsos olors.

1.

Cullím del Rosari
las Rosas floridas,
d' olor enriquidas
d' olor y de mel ;
á la Passionera
juntem la Nadala,
y Angelets de l' ala
del color de cel.

2.

Lliguém ab lo Lliri,
que es flor de puresa,

la Centaura encesa
de la caritat,
la fulla del Trèbol,
que apar en 'l herbatge
bellisima imatge
de la Trinitat.

*Teixim per Maria
corona de flors,
ja que ella 'ls envia
sos dolços olors.*

3.

Didals de la Verge
cullim y sa Agulla,
de l' Eura la fulla
que sembla 'l cor seu.
Pensaments que als Angels
son amor inspira,
la flor que al sol mira
com l' ànima á Dèu.

4.

La Margaridoya,
que es flor d' ignocencia,
brot de Paciencia,
remey de tot mal;

la Angélica pura
que es flor sens espina,
la Perpetuína
que es flor immortal.

*Teixim per Maria
corona de flors,
ja que ella 'ls envia
sos dolços olors.*

5.

Deixém en sa branca
la Dália superba,
busquém entra l' herba
la Viola humil.
Cullím Primavera
símbol d' esperansa,
l' Iris de bonansa,
la Palma gentil.

6.

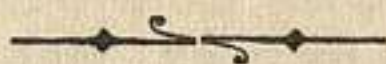
De flors ja teixirem
la vostra corona,
lo cor que 'us la dona
que 'us sia fidel;
mes ¡ay! al trencarse
lo fil de la vida,

per Vos reteixida,
tornáunosla al cel.

Teixim per Maria
corona de flors,
ja que ella 'ls envia
sos dolsos olors.

BALADA DE MONTSERRAT.

ESTANT Jesús en la creu,
un Angelet sèu
tot plorant serrava,
allí vora 'l Llobregat,
del alt Montserrat
la gentil montanya.

Benehit l' Angel d' amor
que serra eix mont d' or
ab serra de plata,
sols per ferne prop del cel
un altá al Estel
de la matinada.

Quan la veu á mitx serrar,
Jesús va parlar
á la Verge santa:
—Véuse allí trono y palau;

anáuhi, si us plau,
que ma vida acaba.

—Hi aniré, si hi veniu Vos,
mon clavell desclós
á la llum del alba.

—¿Cóm hi puch, Mare, venir,
si he de redimir
l' humanal llinatge?

—Ressucitau ben cuytós,
y anémhi tots dos
á pendre 'n posada :
en mos brassos Vos seuréu;
jo damunt la neu,
la neu que 'l sol daura.—

S' en hi ve ab son únich Fill,
clarejant espill
ahont s' enmiralla;
mes lo sol enmorení,
en tant llarch camí,
l' albor de sa cara.

L' Angelet, tot sospirant,
anava serrant

la gentil montanya;
quan hi veu l' hermós parell,
li feu de mantell
ab sas blancas alas.

La montanya era un penyal,
y ara es un coral
que floreix y esclata;
sa nuesa es un jardí,
hont vespre y mati
rossinyols hi cantan.

Benehit l' Angel d' amor
que serrá eix mont d' or
ab serra de plata;
benehit qui' l trono feu,
hont séu lo bon Dèu
y la Verge santa.

CANSÓ DEL POETA.

DIU que era blanca y rossa
de Montserrat la Flor;
blanca com una gebre,
rossa com un fil d' or:

*La vida mia,
rossa com un fil d' or,
la mia Amor.*

Dels Angels es la Reyna,
germana de las flors,
un Dèu la pren per Filla,
per Mare 'l pecador:

*La vida mia,
per Mare 'l pecador,
la mia Amor.*

Estrellas la coronan
d' una alba de claror,
la lluna la ha calsada,
la ha vestideta 'l sol:

*La vida mia,
la ha vestideta 'l sol,
la mia Amor.*

Si n' era blanca, blanca
com neu de Canigó;
mes s' es tornat morena
guardant anyells pel bosch:

*La vida mia,
guardant anyells pel bosch,
la mia Amor.*

Pastora moreneta,
Vos, que 'ls peixeu las flors,
ab los anyells y ovellas
guardaume á mí y tot:

*la vida mia,
guardaume á mí y tot,
la mia Amor.*

A vostres peus trencada
vos deixo ma arpa d' or;

si al cel m' en dau una altra
mon cant serà mes dols:

*La vida mia,
mon cant serà mes dols,
la mia Amor.*

ADEU À MONTSERRAT.

RIENT vaig arribarhi,
plorant deixo l' altar;
¿podré, Verge, tornarhi
ja que m' en tinch d' anar?
Aquí la nit es dia,
lo cel aquí es mes blau:
Adeusiau, Maria;
Maria, adeusiau.

Oh Verge, per medalla
donaume vostre cor,
preneu en presentalla
lo meu de pecador,
y á mí, Mareta mia,
preneume per esclau:
Adeusiau, Maria;
Maria, adeusiau.

Vostra maneta hermosa
deixáumela besar,
y á Cristo que hi reposa
deixáume 'l adorar.
¡Oh dolosa companyia,
oh, sempre hermós palau!
Adeusiau, María;
María, adeusiau.

Sortint de vostra ermita,
un dó 'us demanaré,
tornaume la visita
l' instant que 'm moriré.
Estrella que al cel guia
guiáumhi Vos, si 'us plau:
Adeusiau, María;
María, adeusiau.

Ditxosas orenetas
que li cantau amors,
ditxosas violetas
que li robau olors.
La flor que ab Vos se cria
te vostre olor suau:
Adeusiau, María;
María, adeusiau.

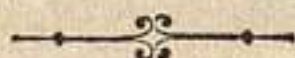

Passant per eixos pobles
diré que vinch del cel,
y 'ls cantaré unas coblas
mes dolsas que la mel.
May mes m' en aniria ;
peró si á Vos 'us plau :
Adeusiau, María ;
María, adeusiau.

Baixant encara 'm giro
per veure aqueix sant lloch ;
ja l' blanch colom no oviro,
ja l' colomar tampoch :
capella hont Ella nia,
penyals que la abrigau :
Adeusiau, María ;
María, adeusiau.

HIMNE DE LA CORONACIÓ.

REBEU *eixa corona*
de perlas y brillants,
Reyna del cel, siau Reyna y Patrona
dels catalans.

Dónans, oh cel, florons de tas estrellas;
Abril y Maig, donaunos vostras flors;
Mes la virtut encara val mes que ellas:
Joves y vells, posémhi nostres cors.
Si son prou purs per coroná á María,
L' alba sos raigs nos donará á teixí,
En cada raig brillants de gran valía,
Cada brillant lo cor d' un Serafí.

Núvols daurats serveixen de cortina
A vostre altar, que tè per llantia 'l sol;
Lo firmament vos fa de mantellina

Y á vostres peus refila 'l rossinyol.
Per pedestal Dèu vos ha dat la terra,
L' immensitat per ample camaril;
Son sos grahons las timbas d' eixa serra,
Hont Llobregat vos besa 'ls peus humil.

Per coronar la terra catalana
Dèu vos hi fèu eix trono portentós:
Ja fa mil anys que 'n sòu la soberana,
Ja 'n fa dos mil que 'l sèu amor sòu Vos.
Baixau á vols, oh Serafins y Arcàngels,
Com celestials abellas á la flor;
Pujau, pujau, poetas, ab los Àngels,
A festejar á la Reyna del amor.

Diu que per dot Dèu vos doná l' Espanya;
Guardaula Vos, guardaula eternament;
Guiaula á Dèu, desde eixa gran montanya,
Com als tres Reys l' estrella d' Orient.
En nostres cors sembráuhi la puresa
Que fa sentir l' olor del paradís,
La dolsa pau, la caritat encesa:
¡Si á vostre amor lo mon ingrát s' obrís!

Vos en lo Bruch nos dáreu la victoria:
Del patri amor es Montserrat la font.

Oh sol d' Abril, ton resplandor de gloria
No es prou brillant por coronar son front.
Ángel guardiá de nostra Catalunya,
Seyeu tot temps al cim de Montserrat;
Si del sèu cor la Verge may s' allunya,
May se pondrá lo sol del Principat.

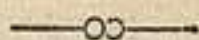
*Rebeu eixa corona
de perlas y brillants,
Reyna del cel, siau Reyna y Patrona
dels catalans.*

GOIGS

DE NOSTRA SENYORA DE MONTSERRAT.

PUIG floriu com una rosa
en lo cor del Principat:
*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Quant Jesús en creu espira,
Angelets ab serra d' or
serravan vostra cadira,
gentil Reyna del amor;
vos la feren tan hermosa
que hi seguéreu de bon grat:
*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Barcelona 'us ha tinguda
com sa perla un rich anell,
mes del moro combatuda
vol salvar tan rich joyell;

la montanya s' es desclosa
per tenirlo ben guardat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Las estrellas vos mostravan
molts dissaptes á uns pastors,
mentre 'ls Angels las baixavan
tot cantant himnes á chors;
d' aqueix cel que en terra 's posa
vol gosarne 'l bon Prelat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Vostre olor de primavera
va guiantlo al lloch felís
hont floríau, Rosa vera,
del roser del paradís.

Lo perfum d' aqueixa Rosa
per lo mon será escampat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

En sos brassos vos ha presa,
plorant llágrimas d' amor,
per portarvos á Manresa
hont tindréu retaule d' or.

Processó majestuosa
va cantan per lo serrat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Arribant ahont sou ara
no voleu passar avant;
com que sou la nostra Mare,
voleu véurens de aquí estant:
á sa Mare bondadosa
Dèu per fills nos ha donat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

En vostra santa capella
vos vingué á veure Colon,
y pot ser fóreu l' estrella
que 'l guiáreu al Nou Mon.
Quan als peus d' Espanya 'l posa
Vos un temple hi heu fundat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

A Joan d' Austria guiáreu
á las ayguas de Lepant,
ab sas naus allí enfonzáreu
á Mahoma agonizant.

Ab la creu victoriosa
la mitja-lluna ha eclipsat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Sant Ignasi de Loyola
fundá ab Vos la Companyia;
y aprenqué en la vostra escola
qui fundá la Escola-Pia;
de Nolasch guia animosa,
molts cautiús heu llibertat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

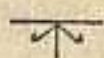
Desde 'l cim de eixa montanya
benehiu nostre país,
benehiu tota l' Espanya,
féune vostre paradís.
Dels fidels Pastora hermosa,
benehiu vostre ramat:

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

Puig floriu com una rosa
en lo cor del Principat.

*Miraunos sempre amorosa,
Princesa de Montserrat.*

NOTAS.

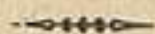
VIROLAY. Pág. 5.—Fou composta eixa poesia per encàrrech de la Junta del Milenar, á fí de que servís de lletra per las composicions que optessen al segon premi del Certámen, advertint que la tonada havia de tenir un ayre popular. Se presentaren unas xexanta solfas escritas sobre la lletra del *Virolay*. Entre las solfas sobre 'l *Virolay* que s'han imprés coneixem las dels autors següents: La de Joseph Rodoreda, que obtingué 'l premi en lo Certámen del Milenar, é impresa per R. Guardia. La de N. Manent, que guanyá l' únich accéssit, impresa per J. Budó. La de B. Frígola, impresa per Vidal. La de J. Portas, impresa per Vidal. Además las de Pagés y del P. Palau, y altres quatre d' autors anónims publicadas en una mateixa fulla que no te peu d' imprenta.

GOIGS. Pág. 63.—Eixos Goigs obtingueren lo premi ofert per la Redacció de *La Veu del Montserrat* en lo Certámen de l' any 1880 de la Joven-tut católica de Barcelona, la qual després d' aixó

obri generosament un concurs concedint un premi al que mellor la posés en música, que fou adjudicat á la composició de D. J. Laporta.

Además de les citades s' han posat en música y 's venen impresas las següents cansons: *Cansó de las Ermitas*, per J. Portas; editor, R. Guardia. *Cansó de las flors*, per J. Carreras; editor, Vidal. *Salve dels Monjos*, per J. Vilaseca; editor, R. Guardia ; y las següents per C. Candi: *A Montserrat*, *Himne de la Coronació*, *Himne del Milenar*; editor, Vidal.

ÍNDICE.

	<u>PÁGS.</u>
Dedicatoria á la Verge de Montserrat.	3
Virolay.	5
¡A Montserrat! (Himne del Milenar).	8
Cansó de la Estrella.	11
Cansó del Pelegrí.	13
Cansó dels Escolans.	17
Cansó dels Àngels.	19
Cansó de las Ermitas.	22
Salve dels Monjos.	26
Cansó de la Moreneta.	29
Cansó del Mariner.	31
Cansó de las Flors.	34
Cansó dels Aucells.	38
Gentil pastoreta.	41
Cansó dels Segadors.	44
La corona de flors.	47
Balada de Montserrat.	51
Cansó del Poeta.	54
Adeu á Montserrat.	57
Himne de la Coronació.	60
Goigs de Nostra Senyora de Montserrat.	63

ARCHIVO
MARIANO

Biblioteca

VOLUMEN N.º 5667

OBRAS DEL MATEIX AUTOR.

LA ATLÁNTIDA (agotada)..	24 rs.
LLEGENDA DE MONTSERRAT.	4 »
IDILIS Y CANTS MÍSTICHS (en prempsa).	
CARITAT (segona edició, encuadernada).	6 »
NERTA. Poema de Mistral, traducció catalana.	
CANSONS DE MONTSERRAT, posades en música per D. Lluís Ginestá.. . . .	24 »

